

НА ЦАРСКАТА СВАТБА

Разчуло се изъ села и градове, че царътъ ще се жени. Научилъ се и бай Тончо отъ Злетово, решилъ и той да отиде на царската сватба. Стегналъ се като за сватба, съ нова аба, съ новъ калпакъ и съ нови ботуши и отишълъ въ София. А пъкъ София се разхубавила, за чудо и за приказъ. Като свѣтнали онѣзи електрики, да ти за-

маятъ главата. Спрѣлъ се бай Тончо на едно мѣсто и се зазѣпалъ въ шаренитѣ лампички.

Миналъ единъ шегаджия, видѣлъ го, че зѣпа, и рекълъ да се пошегува съ него.

— Ей ти, байно, какво правишъ тамъ?

Бай Тончо се стресналъ малко.

— Ами че . . . Нищо. Азъ . . . ей тъй . . . броя лампичкитѣ.

— Какъ така смѣешъ да броишъ царскитѣ лампички?

— Ама защо? Не бива ли?

— Не бива, зеръ. Който брой царската стока, плаща глоба. Казвай колко лампи преброи?

— Сто, — призналъ смутено бай Тончо.

— По единъ левъ на лампа, сто лева. Плащай сто лева!

Бай Тончо се поодрѣмалъ малко и броилъ сто лева. Но щомъ отминалъ човѣкътъ, той се окопитилъ и започналъ да се смѣе, колкото му гласъ държи:

— Ехъ, че хубаво го излъгахъ! Трѣбва царски човѣкъ да бѣше, ама пакъ се излъга. Азъ преброихъ повече